

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců JUDr.Jitky Hroudové a Mgr.Marka Bedřicha a v právní věci žalobce: **T-Mobile Czech Republic a.s.** se sídlem Praha 4, Tomíčkova 2144/1, IČ 64949681 proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad** se sídlem Praha 9, Sokolovská 219, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 5.2.2009, čj: 78 470/2008-603

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí předsedy Českého telekomunikačního úřadu ze dne 5.2.2009 a rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro jihomoravskou oblast, čj: 25 467/2006-637/XIII.vyř.-Sir. ze dne 11.8.2008. Se žalobcem zahájil Český telekomunikační úřad dne 11.1.2007 řízení ve věci podezření ze správního deliktu dle § 63 odst. 3 (pozn. soudu - správně odst. 6) zákona č.127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a změně některých souvisejících zákonů, v platném znění. Porušení předmětné právní povinnosti se měl žalobce dopustit tím, že neinformoval účastníka telefonní stanice Ing. P. M. o jeho právu vypovědět smlouvu bez sankce, jestliže nebude akceptovat změnu smluvních podmínek. V průběhu října 2005 žalobce přistoupil k zavedení služby Fair User Policy (dále jen FUP) ve vztahu ke službě přenosu dat GPRS/EDGE za účelem zajištění co nejvyšší kvality a dostupnosti této

služby účastníkům žalobce. Opatření spočívá v tom, že po překročení objemu 2GB přenesených dat účastníkem během jednoho zúčtovacího období, je omezena rychlost přenosu dat, nedochází však k omezení objemu stahovaných dat. Tuto změnu podmínek poskytování služby provedl žalobce v souladu s článkem 17 všeobecných podmínek, když podle těchto, stejně jako podle § 63 zákona je žalobce oprávněn měnit rozsah a podmínky a kvalitu služeb. O zavedení FUP byli účastníci žalobce informováni formou SMS zpráv a to v období od 9.9.2005 do 21.9.2005. Informace byla také zveřejněna na internetových stránkách poskytovatele. Žalobce se nedomníval, že zavedení FUP představuje podstatnou změnu smluvních podmínek, která je pro účastníka jejich zhoršením ve smyslu § 63 odst. 6 zákona, protože se mohla negativně dotknout pouze 2% účastníků (tzv. notorických stahovačů dat), ale naopak byla vedena snahou dosáhnout toho, aby služba byla ve vynikající kvalitě dostupná co nejvíce zákazníkům. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 5.000,-Kč. Rozhodnutím ze dne 23.3.2007, čj: 25 647/2006-637/IV.vyř.-Sir, které následně předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu na základě rozkladu žalobce zrušil rozhodnutím ze dne 23.8.2007, čj: 26 47/2007-603. Dne 5.11.2007 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí čj: 52 647/2006-637/X.vyř.-Sir, kterým žalobci uložil pokutu ve výši 100.000,- . K podanému rozkladu předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhodnutím ze dne 15.4.2008 čj: 86 224/2007-603 napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně. Dne 11.8.2008 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí čj: 25 467/2006-637/XIII.vyř.-Sir, kterým žalobci opět uložil pokutu ve výši 100.000,- a o podaném rozkladu rozhodl předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu napadeným rozhodnutím. Žalobce se napadeným rozhodnutím cítí zkrácen na svých právech a považuje rozhodnutí za nezákonné.

Žalobce vytýká žalovanému, že nespecifikoval blíže počet účastníků, kterých se bezprostředně dotklo zavedení FUP, což mělo ve svém důsledku bezprostřední negativní dopad na možnost správního orgánu správně právně věc posoudit. Vytýká žalovanému, že se nevypořádal dostatečně s otázkou, zda zavedení FUP představuje změnu smluvních podmínek ve smyslu § 63 odst. 6 zákona. Správní orgán dle žalobce zcela opomenul skutečnost, že předpokladem povinnosti žalobce vyrozumět zákazníka je posouzení skutečnosti, že žalobce provedl podstatnou změnu smluvních podmínek, která zároveň představuje jejich zhoršení. Dle žalobce má posouzení otázky míry dopadů zavedení FUP na účastníky žalobce zásadní dopad do posouzení možného porušení povinnosti. V době zavedení služby využívalo služby přenosu dat 60.418 účastníků, z toho pouze 22.251 účastníků využívalo připojení k internetu v samostatném datovém tarifu. Reálně se ale opatření dotklo přibližně 2% všech zákazníků, kteří přesahovali hodnoty stanovené FUP a tedy reálně došlo ke zpomalení rychlosti jejich datového přenosu, nikoli však k přerušení či zastavení poskytování služby. Žalobce dále vyjádřil přesvědčení o tom, že aplikace § 63 odst. 6 zákona je s ohledem na množství zasažených osob neobhájitelná a že pokud by vypověděl smlouvu účastník, který při používání služby přenosu dat nikdy nepřesáhl hodnoty stanovené FUP, smlouvu uzavřenou na dobu určitou, jednalo by se dle žalobce o výkon práva v rozporu s dobrými mravy. Žalobce je přesvědčen o tom, že FUP zvýšil uživatelský komfort 98% účastníků oproti uživatelskému komfortu 2% „notorických stahovačů“. K závěru žalovaného, že i pokud by změna podmínek znamenala změnu k horšímu pro jednoho účastníka, povinnost dle zákona pro žalobce stále trvá, uvádí žalobce, že je třeba vycházet z průměrného zákazníka, který službu využívá. Ten tvoří takový vzorek, který je v dané skupině reprezentativní a je možno objektivně zjistit, zda změna smluvních podmínek může představovat jejich zhoršení či nikoli. Poukazuje na to, že v obecné rovině nelze v každém jednotlivém případě, kdy jsou měněny smluvní podmínky, zkoumat u každého z 5.600.000 zákazníků, jak bude změnu vnímat. Je přesvědčen o tom, že si žalovaný dostatečně nevypořádal s otázkou, zda skutečně zavedením FUP došlo k podstatné

změně smluvních podmínek, která znamená jejich zhoršení. Žalobce zaráží, že správní orgán v napadeném rozhodnutí hodnotí charakter provedené změny jako „masový“ naopak žalobce považuje dopad provedené změny ve vztahu k účastnické základě za zcela zanedbatelný. Vzhledem k tomu, že žalovaný neodůvodnil, z čeho v hodnocení charakteru změny jako změny masové vycházel, považuje napadené rozhodnutí v této části zatížené nedostatkem důvodů.

Žalobce dále vytýká žalovanému, že nesprávně posoudil dostatečnost informování účastníků o zavedení FUP, které nepředstavovalo podstatnou změnu smluvních podmínek, která by navíc představovala jejich zhoršení pro účastníka. Žalobce má za to, že postupoval dle článku 4.1.3 v době zavedení FUP platných všeobecných podmínek, když navíc je přesvědčen o tom, že v případě zavedení FUP se o změnu ceny základní služby nejednalo, a proto zcela v souladu s tímto článkem informoval žalobce své účastníky prostřednictvím informací na svých internetových stránkách a SMS zprávou. Žalobce dále vytýká žalovanému, že nevzal v úvahu skutečnost, že SMS zprávu jsou schopny přečíst všichni účastníci, kteří se připojují k internetu prostřednictvím svého mobilního telefonu, přičemž takoví účastníci tvoří přibližně 75% základu účastníků využívajících služeb přenosu dat, a že SMS zprávu jsou schopni přečíst i ti účastníci, kteří se k internetu připojují přes notebook a datovou kartu.

Žalobce také vytýká žalovanému, že obešel zákaz reformace in peius ve smyslu § 90 odst. 3 správního řádu, když zvýšil pokutu z částky 5.000,-Kč na 100.000,-. Žalobce se po podání opravného prostředku ocitl v situaci horší nežli před jeho podáním. Žalobce poukazuje, že žádné zásadní nové skutečnosti v novém řízení najevo nevyšly. Žalobce je navíc přesvědčen o tom, že není možno odůvodnit navýšení původní pokuty dvacetinásobně tím, že by byl zavedením FUP ohrožen veřejný zájem a již výše uvedenou ničím neodůvodněnou masovostí dopadu jednání žalobce. Naopak veřejný zájem je zavedením FUP dle žalobce chráněn.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na právní názory a argumentaci uvedené v napadeném rozhodnutí. Uvedl, že setrvává na svém názoru, že změnu je třeba hodnotit vždy ve vztahu ke konkrétnímu zákazníkovi, což poskytovatel považuje za nepřipustné. Zákon hovoří pouze o podstatné změně, která pro účastníka představuje její zhoršení a ne o změně, která je změnou k horšímu pro podstatnou část účastníků, či pro průměrného zákazníka. Proto považuje žalovaný polemiku o tom, kolika účastníkům se změna zavedení FUP dotkla za právní i relevantní. I pokud by změn podmínek znamenala změnu k horšímu pouze pro jednoho účastníka, povinnost dle uvedeného zákona stále trvá. Tuto svou povinnost ale žalovaný nesplnil, nejméně ve vztahu k 22.251 účastníkům, tedy ve vztahu k účastníkům, kteří využívali připojení k internetu v samostatném datovém tarifu.

Dále pak žalovaný uvedl, že nevycházel při rozhodování z předpokladů, že se zavedení FUP dotklo všech účastníků, kteří využívali služby přenosu dat, ale z toho, že zavedení FUP se mohlo reálně dotknout všech účastníků využívajících službu přenosu dat a to bez ohledu na to, zda-li službu měli aktivovanou samostatně nebo k hlasovému tarifu. Konstatoval, že přesný počet FUP dotčených účastníků nebyl schopen určit ani žalobce. FUP se do budoucna mohl dotknout mnohem většího počtu než uvedených 1.200 účastníků, neboť tento počet mohl v budoucnu i násobně růst, proto se žalovaný odmítl zabývat přesným počtem dotčených účastníků.

Žalovaný nesouhlasí ani se závěrem žalobce, že pokud by vypověděl účastník smlouvu, který při užívání služby přenosu dat nikdy nepřesáhl hodnoty stanovené FUP, jednalo by se o výkon práva v rozporu s dobrými mravy. Je nutno skutečně zohlednit, že zavedení FUP měnilo vlastnosti poskytované služby a tedy i účastník, jenž do dne výpovědi smlouvy nepřesáhl hodnoty stanovené FUP, měl možnost smlouvy vypovědět, neboť i tento účastník mohl v budoucnu zamýšlet využívání služby tak, že by přesahoval hodnoty stanovené FUP. Dále žalovaný konstatoval, že zaslouhou zprávu nelze z hlediska rozsahu a obsahu poskytnuté informace o změně smluvních podmínek považovat za dostatečnou, když neobsahují žádnou bližší konkretizaci přijatých opatření. Zejména však poskytovatel neinformoval účastníky o možnosti vypovědět smlouvu bez sankce tak, jak požaduje ustanovení § 63 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích.

K námitce obcházení zákazu reformace in peius setrvává na svém názoru, že k porušení zákazu nedošlo. V případě výkladu žalobce by nebylo možné zhojit naprosto nepřiměřeně nízkou pokutu uloženou správním orgánem prvního stupně. Konstatoval, že správní orgán prvního stupně v rozhodnutí, kterým uložil žalobci pokutu ve výši 5.000,-Kč posuzoval porušení povinnosti pouze ve vztahu k jednomu konkrétnímu účastníku a nevzal v úvahu přitěžující okolnosti. Správní orgán druhého stupně vyslovil názor, že správní orgán prvního stupně by měl žalobcovu protiprávní jednání posuzovat ne jako jakýsi náhodný exces, nýbrž spíše jako systémové opatření žalobcem plošně aplikované. V rámci následného vedení správního řízení u správního orgánu prvního stupně bylo skutečně zjištěno, že k porušení povinnosti dle ustanovení § 63 odst. 6 zákona došlo v celé množině případů. Bylo tedy zjištěno, že charakter žalobcovy protiprávního jednání má masový charakter, což bylo posouzeno jako přitěžující okolnost a tomu odpovídá i výše nově stanovené sankce 100.000,-Kč. Žalovaný nesouhlasí ani se závěrem žalobce, že v důsledku uplatnění procesního práva na podání opravného prostředku se zhoršilo jeho postavení. I v případě nabytí právní moci rozhodnutí o uložení pokuty ve výši 5.000,-Kč by měl správní orgán možnost zahájit nové správní řízení o deliktu žalobce, a to ve věci správního deliktu, jenž měl masový charakter ve výše uvedeném smyslu a tedy jako takový byl stížen přitěžujícími okolnostmi.

Žalobce využil svého práva a k vyjádření žalovaného zaslal soudu repliku, ve které zejména poukázal na nesprávnost výkladu porušení zákazu reformace in peius žalovaným, neboť došlo skutečně ke zvýšení uložené pokuty z částky 5.000,- na částku 100.000,-Kč. Postavením účastníka je totiž nutno hodnotit vždy v celém rozsahu vydaných rozhodnutí a především jeho následků, tedy v kontextu výsledků celého řízení.

Ze správního spisu zaslání žalovaným správním úřadem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 19.4.2006 zaslal Ing.P.M. na Český Telekomunikační úřad stížnost na společnost T-Mobile Czech Republic, neboť uzavřenou smlouvou na internetové připojení tarif Unlimited mu byla garantována neomezená přenosová rychlost a neomezené množství oboustranně přenesených dat po celé účtovací období na dobu 24 měsíců. Dne 1.9.2005 vydala společnost T-Mobile nové podmínky, o jejich změně ale měl být vyrozuměn nejen zprávou na internetu, ale i jiným vhodným způsobem prokazatelným a písemným. Je přesvědčen o tom, že všichni účastníci smlouvy měli mít smlouvy k dispozici na náklady provozovatele plné písemné znění nových všeobecných podmínek. V říjnu roku 2005 zavedla společnost T-Mobile plošně tzv.slужbu FUP podle nových všeobecných podmínek platných od 1.9.2005 a o změnách všeobecných podmínek nebyl jeden měsíc předem vyrozuměn. Dne

31.5.2006 se T-Mobile vyjádřil k zaslané stížnosti a argumentuje v podstatě shodně jako v podané žalobě.

Vzhledem k tomu, že stížnost Ing.P.M.nebyla vyřešena k jeho spokojenosti, byla dne 20.12.2006 po předchozí dohodě ředitelů oblasti 633 a 637 stížnost předložena Českému telekomunikačnímu úřadu k vyřízení

Dne 9.1.2007 oznámil Český telekomunikační úřad společnosti T-Mobile Czech Republic zahájení správního řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu dle § 63 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích.

Dne 5.2.2007 vydal Český telekomunikační úřad, odbor pro jihomoravskou oblast usnesení, kterým vyzývá žalobce k doplnění podkladů. Dne 2.3.2007 byl žalobce vyzván k tomu, aby se vyjádřil k podkladům před vydáním rozhodnutí.

Dne 23.3.2007 rozhodl Český telekomunikační úřad, odbor pro jihomoravskou oblast o uložení pokuty 5.000,-Kč za nevyrozumění účastníka telefonní stanice Ing.P.M. o podstatné změně smluvních podmínek, která pro něj představovala jejich zhoršení, ani o jeho právu bez sankce vypovědět smlouvu, jestliže nové podmínky nebude akceptovat.

O rozkladu proti rozhodnutí rozhodl Český telekomunikační úřad dne 23.8.2007 tak, že rozhodnutí prvního stupně zrušil a věc vrátil k novému projednání, když konstatoval pochybení správního orgánu prvního stupně, pokud případ posuzoval jako izolované jednotlivé protiprávní jednání poskytovatele. Neakceptoval názor poskytovatele, že vzhledem k charakteru služby bylo zcela dostačující zveřejnit informaci na jeho internetových stránkách, když tento úkon musí jít v první řadě adresován přímo účastníkovi. Konstatoval, že změny je nutno posuzovat vždy ve vztahu ke konkrétním smluvním vztahům, přičemž parametry poskytované služby se evidentně zásadním způsobem změnily. Po doplnění důkazů byl žalobce seznámen s možností vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí dne 18.10.2007.

Dne 5.11.2007 bylo vydáno v pořadí druhé prvostupňové rozhodnutí, kterým byla uložena žalobci pokuta ve výši 100.000,-Kč, neboť správní orgán neakceptoval tvrzení žalobce, že byl stěžovatel odpovídajícím způsobem informován o změně smluvních podmínek, neboť účastník, který používá sim kartu výhradně k přenosu dat, nemůže přijímat SMS zprávy a nemohl zaslanou informaci obdržet. Konstatoval, že žalobce informoval, i když nedostatečně, některé účastníky služby o zavedení FUP, avšak o jejich právu vypovědět smlouvu bez sankce neinformoval ani v jednom případě. K rozkladu žalobce předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu dne 15.4.2008 rozhodnutí prvostupňové opět zrušil a věc vrátil k novému projednání. Vytkl prvostupňovému orgánu procesní pochybení, že důsledně přesně a určitě nerozšířil předmět řízení ve smyslu předchozího zrušujícího rozhodnutí. V důsledku nedostatečného vyrozumění účastníka o rozšíření předmětu správního řízení mohla být porušena jeho práva, jakož i zásada předvídatelnosti rozhodnutí. Vytkl také nedostatečné odůvodnění pokuty, zejména neodůvodnění navýšení uložené pokuty oproti původnímu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Dne 11.8.2008 uložil prvostupňový orgán žalobci znovu pokutu ve výši 100.000,-Kč. Ještě předtím dne 8.7.2008 vyrozuměl správní úřad žalobce o novém projednání, ve kterém současně vymezil správní delikt a rozšířil předmět správního řízení. O rozkladu proti rozhodnutí rozhodl předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu napadeným

rozhodnutím, kterým rozklad zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Poté, co shrnul dosavadní průběh správního řízení dospěl k závěru, že rozklad je nedůvodný a odkázal na svá předchozí rozhodnutí o rozkladu. Předseda rady ČTU argumentoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí shodně jako ve vyjádření k podané žalobě.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ust. § 75 s. ř. s.) a dospěl po posouzení věci k závěru, že v dané věci žaloba důvodná není.

Podle § 63 odst. 6 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a změně některých souvisejících zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“ nebo „zákon“) podnikatel poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací je povinen na své náklady nejméně 1 měsíc před nabytím účinnosti podstatné změny smluvních podmínek, která pro účastníka představuje jejich zhoršení, odpovídajícím způsobem vyrozumět účastníka o této změně a současně jej informovat o jeho právu vypovědět smlouvu bez sankce, jestliže nové podmínky nebude akceptovat. Účastník má právo bez sankce vypovědět smlouvu na základě oznámení o návrhu podstatných změn smluvních podmínek, které představuje jejich zhoršení.

Spornou otázkou mezi účastníky je, zda zavedení FUP představuje podstatnou změnu smluvních podmínek, která představuje pro účastníka smlouvy její zhoršení.

Žalobce je přesvědčen o tom, že zavedení FUP podstatnou změnu smlouvy nepředstavuje, neboť tato změna se mohla negativně dotknout pouze 2% účastníků (tzv. notorických stahovačů dat) a poukazuje na to, že jejím smyslem bylo zlepšení kvality poskytované služby, tak aby byla ve vynikající kvalitě dostupná co nejvíce zákazníkům.

Soud považuje za správné, že se žalobce snaží o zajištění kvalitních služeb a ani žalovaný s tímto záměrem žalobce nepolemizuje. Otázkou ale je, zda žalobce pochybil, pokud o plánované změně smluvních podmínek neinformoval účastníky smlouvy zákonným způsobem.

Pro úplnost považuje soud za důležité konstatovat, že FUP je opatření, podle kterého po překročení konkrétního objemu přenesených dat (např. 2 GB) účastníkem během jednoho účtovacího období je omezena rychlost přenosu dat.

Žalobce na svou obranu uvádí, že se změna mohla negativně dotknout pouze 2% účastníků, a proto podle něj zavedení FUP podstatnou změnu smlouvy nepředstavuje. Podle citovaného ustanovení § 63 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích není rozhodující, kolika účastníků se změna dotkne, ale zda jde o změnu podstatnou ve vztahu k jednotlivému účastníkovi smlouvy. Žalovaný tedy postupoval správně, pokud uzavřel, že pro rozhodnutí ve věci nemělo zjišťování přesného počtu zákazníků podstatný význam, neboť tato vzájemná souvislost ze zákona skutečně nevyplývá, když zákon hovoří pouze o podstatné změně, která pro účastníka představuje zhoršení a nikoli o změně, která je změnou k horšímu pro podstatnou část účastníků. Námitka žalobce, ve které vytýká žalovanému, že nedostatečně zjistil skutkový stav, když se nezabýval otázkou, kolik účastníků bylo zavedením FUP reálně dotčeno, je tedy nedůvodná.

Při posouzení, zda se jedná o podstatnou změnu platných smluvních podmínek, se soud zabýval dopadem provedené změny na účastníka smlouvy. Je pravdou, že účastníci smlouvy mohli i nadále stáhnout neomezené množství dat, ale v důsledku zavedení FUP se kvalita připojení po vyčerpání limitu zhoršila, v důsledku čehož došlo k ovlivnění výsledného charakteru služby, která již nebyla žalobcem účastníkovi poskytována za původně smluvených podmínek. Zavedení FUP bylo tedy skutečně zásadním zásazením do dosavadního smluvního vztahu a účastník smlouvy měl být poskytovatelem informován o tom, že v případě překročení konkrétního objemu přenesených dat (např. 2 GB) účastníkem během jednoho zúčtovacího období bude omezena rychlost přenosu dat. V žádném případě nelze souhlasit s argumentem žalobce, že se opatření dotkne pouze 2% účastníků, neboť každý z účastníků se může dostat do situace, že překročí stanovený limit a na následky – zpomalení rychlosti stahování dat - musí být poskytovatelem upozorněn.

K námitce žalobce, že žalovaný nesprávně posoudil dostatečnost informování účastníků o zavedení FUP a to zejména proto, že zavedení FUP žalobce nepovažuje za podstatnou změnu smluvních podmínek, uvádí soud, že tato námitka je s ohledem na shora uvedený závěr soudu o charakteru zavedení FUP jako podstatné změny, zcela nedůvodná. Žalobce se brání tím, že informace o změně poskytl v souladu s čl. 4.1.3 v době zavedení FUP platných Všeobecných podmínek, které tvoří nedílnou součást Účastnické smlouvy a se kterými účastníci svým podpisem vyjadřují souhlas. Ani žalovaný ale nepopírá, že žalobce informoval zákazníky formou SMS, ale podstatné je, že zákazníci již nebyli informováni žalobce v souladu s ustanovením § 63 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích, neboť SMS zprávy neobsahovaly žádnou bližší konkretizaci přijatých opatření a zejména pak nelze tento postup žalobce považovat za dostatečný vzhledem k tomu, že účastníci nebyli informováni o možnosti vypovědět smlouvu bez sankce tak, jak požaduje u podstatných změn citované ustanovení. Vzhledem k nestatečnému obsahu zprávy není pro věc vůbec podstatné tvrzení žalobce o tom, kdo je schopen si SMS zprávu přečíst a kdo nikoli.

Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalovaný a prvostupňový správní orgán postupovali v souladu se zákonem, pokud žalobci byla uložena pokuta dle ustanovení § 118 odst. 11 zákona o elektronických komunikacích. K námitce žalobce směřující proti odůvodnění uložené pokuty uvádí soud, že ani tato není důvodná. Odůvodnění pokuty tak, jak jej učinil prvostupňový správní orgán a následní v rozhodnutí o rozkladu žalovaný odpovídá zjištěnému skutkovému stavu a vychází ze zjištění, že zavedení FUP je podstatnou změnou, která se týká velkého množství účastníků. Správní orgány pak hodnotily kritéria pro uložení pokuty i z hlediska existence polehčujících okolností a po jejich zohlednění byla pokuta uložena ve výši 1% z maximální možné výše. Takto uložená pokuta je dle soudu s ohledem na shora uvedené závěry o charakteru zavedeného opatření FUP zcela přiměřená a správními orgány řádně odůvodněná.

Žalobce dále vytýká žalovanému, že obešel zákaz reformace in peius ve smyslu § 90 odst. 3 správního řádu, podle kterého odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem.

V daném případě rozhodnutím žalovaného k porušení zákazu reformace in peius nedošlo. Zásada zákazu reformatio in peius znamená zákaz změny odvoláním napadeného rozhodnutí k tíži odvolatele. Z toho vyplývá, že správní orgán nemůže v odvolacím řízení změnit uloženou sankci v neprospěch odvolatele. Správní řád navíc oproti např. zákonu o

přestupcích za určitých podmínek prolomení této zásady připouští. V projednávané věci ale odvolací správní orgán, resp. správní orgán rozhodující o rozkladu žalobce, napadené rozhodnutí nezměnil, ale zrušil a vrátil jej prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu řízení. Žalobci tedy nebyl vzata možnost se proti rozhodnutí, kterým mu byla uložena pokuta vyšší než v původním prvostupňovém rozhodnutí, bránit podáním rozkladu, což také učinil. Jeho práva postupem žalovaného správního orgánu nijak dotčena nebyla.

Městský soud v Praze tedy po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, když nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem v důsledku krácení práv žalobce. Proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné prokazatelné náklady nedoložil a nepožadoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. března 2012

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu